

Η ΕΙΣ ΟΥΡΑΝΟΥΣ ΑΝΑΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΙ Η ΔΙΑ ΠΑΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΕΙΣ ΑΥΤΟΝ ΠΙΣΤΕΥΟΝΤΑΣ ΕΝΑΡΞΙΣ ΤΗΣ ΟΥΡΑΝΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ

Τοῦ Πρωθιερέως Ν. ΜΑΛΙΝΟΒΣΚΙ,
κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ ρωσικοῦ ὑπὸ
τοῦ Ἀρχιμανδρίτου ΙΠΠΟΛΥΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛΙΔΟΥ.

Εἰς τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπηκολούθησε νέα καὶ ὑψίστη ἐκδήλωσις τῆς βασιλικῆς αὐτοῦ δόξης καὶ δυνάμεως, **ἡ εἰς οὐρανούς Ἀνάληψις** μετὰ τοῦ δεδοξασμένου σώματος. Ἡ Ἀνάληψις, ὡς αὕτη περιγράφεται ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων - αὐτοπτῶν ἦτο γεγονός **ὄρατόν** (Λουκ. 24, 50-51. Πράξ. 1, 9-11). Ἡ ὀρατότης τοῦ γεγονότος ἀναμφιβόλως εἶχε σκοπὸν νὰ πείσῃ τοὺς μαθητάς περὶ τοῦ ὅτι βλέπουν οὐχὶ φάσμα, οὐχὶ πνεῦμα, ἀλλ' ἀκριβῶς τὸν ἐκ νεκρῶν ἀναστάντα Διδάσκαλον αὐτῶν καὶ Κύριον, μετὰ δεδοξασμένης σαρκὸς ἀνερχόμενον πρὸς τὸν Πατέρα αὐτοῦ.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὡς Θεός, δέν εἶχεν ἀνάγκην τῆς ἐνδόξου Ἀναλήψεως. Ζῶν ἐπὶ τῆς γῆς ἐν μορφῇ δούλου, δέν ἐχωρίσθη τῶν πατρικῶν κόλπων, ἦτο ἐπὶ θρόνου μετὰ τοῦ Πατρός καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἡ δόξα τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Χριστοῦ εἶναι δόξα τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἀναληφθείσης ἀνθρωπίνης φύσεως. Ἡ ἀνθρωπίνη σὰρξ, δεδοξασμένη καὶ τεθεωμένη, ἀνῆλθεν εἰς τοὺς οὐρανούς καὶ ἐγένετο κοινωνὸς τῆς αἰωνίου δόξης, μεγαλείου καὶ ἐξουσίας τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Τό τοιοῦτο τέλος τῆς ἐπὶ γῆς ὀρατῆς διαμονῆς τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ φαίνεται εὐνόητον καὶ φυσικῶς ἀναγκαῖον ἐν τῇ πίστει εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, ὡς Θεάνθρωπον καὶ Λυτρωτὴν τοῦ κόσμου.

Μετά τήν ἐπί τῆς γῆς τέλεισιν τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ ἔργου ἐν μορφῇ δούλου ἦτο φυσικόν ὁ Καταβάς ἐξ οὐρανοῦ νά ἐπανέλθῃ πάλιν ἐκεῖ, «**ὅπου ἦν τό πρότερον**» (Ἰωάν. 6, 62· πρβλ. 3, 13), εἰς τήν μορφήν τῆς ὑπάρξεως, τῆς ἰδιαζούσης αὐτῷ φύσει, ὡς Υἱῷ τοῦ Θεοῦ (Ἰωάν. 17, 5. 1, 1-2), νά ἐπανέλθῃ πρὸς τόν Πατέρα (Ἰωάν. 14, 28. 16, 5. 16. 20, 17) καί νά ἐπανέλθῃ ἐν τῇ εἰς αἰῶνας προσληφθείσῃ σαρκί. Ἡ μὴ δεδοξασμένη, ὑποκειμένη τῇ ἁμαρτία καί τῷ θανάτῳ γῆ ἡμῶν δέν ἠδύνατο νά ᾗ τόπος διαμονῆς τοῦ Θεανθρώπου, συνάδων τῇ δεδοξασμένῃ ἀνθρωπίνῃ φύσει. Ἐξ ἄλλου, μόνον μετὰ τοιούτου τέλους τῆς ἐπιγείου ζωῆς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ συμβιβάζεται καί τό ἡθικόν ἡμῶν αἶσθημα. Ἄπασα ἡ ἐπίγειος ζωή τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἅπαντα αὐτοῦ τά ἔργα ἦσαν δοξασμός τοῦ Πατρός αὐτοῦ (Ἰωάν. 14, 11. 15, 8). Ὁ δοξάσας τόν Θεόν διὰ τῆς ζωῆς αὐτοῦ καί τῆς δράσεως, ἰδίᾳ ἐν τῷ σταυρικῷ θανάτῳ, ἦτο καί αὐτός ἄξιος νά δοξασθῇ παρὰ τοῦ Θεοῦ Πατρός, ἐπειδὴ ἡ δόξα αὕτη ἦγε πάλιν εἰς δοξασμόν καί τοῦ Θεοῦ. Ἡ εἰς οὐρανούς Ἀνάληψις τοῦ Σωτῆρος μετὰ τῆς σαρκός ἦτο συνέχισις τοῦ ἐπαξίου ἐκείνου δοξασμοῦ τοῦ Σωτῆρος κατὰ τήν ἀνθρωπότητα, ὅστις ἤρξατο ἐν τῇ ἀναστάσει. Ἰδιαιτέρως σαφῶς ἐκφράζει τήν ἀλήθειαν ταύτην ὁ Ἀπ. Παῦλος. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὢν Θεός, διδάσκει οὗτος, ἐταπείνωσεν ἑαυτόν καί ἔλαβε μορφήν δούλου, «διό καί ὁ Θεός αὐτόν ὑπερύψωσε καί ἔχαρίσατο αὐτῷ ὄνομα τό ὑπὲρ πᾶν ὄνομα», τουτέστι διὰ τήν ταπείνωσιν καί ὑπακοήν, μεθ' ὧν οὗτος ἦλθε καί ἐτέλεσε τήν ἀνατεθεῖσαν αὐτῷ διακονίαν (Φιλιπ. 2, 6-10). «Βλέπομεν Ἰησοῦν διὰ τό πάθημα τοῦ θανάτου δόξῃ καί τιμῇ ἐστεφανωμένον» (Ἑβρ. 2, 9).

Ἡ εἰς οὐρανούς Ἀνάληψις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐμφανιζομένη ὡς δοξασμός αὐτοῦ κατὰ τήν ἀνθρωπότητα, εἶναι ἅμα διάνοιξις διὰ πάντας τοὺς εἰς αὐτόν πιστεύοντας ἐλευθέρας εἰς οὐρανόν ὁδοῦ, ὡς ἡ Ἀνάστασις αὐτοῦ εἶναι νίκη κατὰ τοῦ θανάτου διὰ πᾶσαν τήν ἀνθρωπότητα. Πρὸ τῆς εἰς οὐρανούς Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου ὁ οὐρανός, τό ἐνδιαίτημα τοῦτο τῆς μακαριότητος, δέν ἦτο ἀνοικτός διὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἀπο-

γόνους τοῦ Ἀδάμ. Αὐτοί οἱ δίκαιοι τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, μετὰ θάνατον, κατήρχοντο ταῖς ψυχαῖς αὐτῶν εἰς τόν σιειόλ(*). Ἀλλ' ὁ Ἰησοῦς Χριστός, διαλλάξας τοὺς ἀνθρώπους μετὰ τοῦ Θεοῦ, τὸν οὐρανόν μετὰ τῆς γῆς, ἦρε τὸν φραγμὸν διὰ τὴν ἀνάβασιν τῶν ἀνθρώπων εἰς τὸν οὐρανόν. «Πορεύομαι ἐτοιμάσαι τόπον ὑμῖν..., ἵνα ὅπου εἰμί ἐγώ, καὶ ὑμεῖς ᾗτε» (Ἰωάν. 14, 2-3), ἔλεγεν οὗτος τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ. Καὶ οὗτος ἀνελήφθη εἰς τὸν οὐρανόν ὡς **πρωτότοκος** ἡμῶν, ὁφείλων **ἐν πᾶσι πρωτεύειν** (Κολ. 1, 18), ἀνῆλθεν εἰς τὸν οὐρανόν, ὡς **πρόδρομος** ἡμῶν (Ἑβρ. 6, 20) καί, παραστήσας ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ τὴν ἀπαρχὴν τῆς ὑπ' αὐτοῦ λυτρωθείσης καὶ ἀποκατασταθείσης ἀνθρωπίνης φύσεως, διὰ τῆς Ἀναλήψεως αὐτοῦ ἤνοιξε τὴν τέως κεκλεισμένην διὰ τοὺς ἀνθρώπους εἴσοδον εἰς τὴν οὐράνιον βασιλείαν. Ὁ συνεγείρας ἡμᾶς τῷ Χριστῷ Θεός «καὶ συνεκάθισεν ἐν τοῖς ἐπουρανίοις ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Ἐφεσ. 2, 6· πρβλ. Κολ. 3, 1-3). Δέν ἐτελέσθη ἔτι τοῦτο ἔργον, ἀλλ' ἀναμφιβόλως θά τελεσθῇ. Ὅπου ἡ κεφαλὴ τοῦ σώματος, ἐκεῖ δέον νὰ εἶναι καὶ τὰ μέλη. Ἡ κεφαλὴ εἶναι ἐν τῷ οὐρανῷ, ἐν δόξῃ, δέν θά μείνωσιν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐν ταπεινώσει, καὶ τὰ μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ. «Ἐάν ὑψωθῶ ἐκ τῆς γῆς, ἔλεγεν οὗτος, πάντας ἑλκύσω πρὸς ἑμαυτόν» (Ἰωάν. 12, 32). «Ὅπου εἰμί ἐγώ, ἐκεῖ καὶ ὁ διάκονος ὁ ἐμός ἔσται» (Ἰωάν. 12, 26).

**«Ὁρθόδοξος Δογματικὴ Θεολογία»,
τόμ. 2ος, Μόσχα 1908, σελ. 150-152.**

*) Sheol, κατὰ τοὺς Ἑβραίους, ἦτο ὁ τόπος διαμονῆς τῶν νεκρῶν, τὸν ὅποιον ἐμφαντάζοντο οὗτοι ὡς μίαν ρωγμὴν «ἐν καρδίᾳ θαλάσσης» (εἰς τὸν βυθόν τῆς θαλάσσης) (Ἰεζ. 28, 8), «ὑποκάτωθεν ὕδατος» (εἰς τὰ βάθη τῶν ὑδάτων) (Ἰώβ 26, 5), «εἰς γῆν σκοτεινὴν καὶ γνοφεράν, εἰς γῆν σκότους αἰωνίου, οὐ οὐκ ἔστι φέγγος, οὐδέ ὅραν ζωὴν βροτῶν» (εἰς τόπον σκοτεινόν καὶ ζοφερόν, εἰς τόπον ὅπου βασιλεύει σκότος παντοτεινόν, ὅπου δέν ὑπάρχει καθόλου φῶς, οὐδέ εἶναι δυνατόν νὰ ἴδῃ κανεὶς ζωὴν θνητῶν ἀνθρώπων) (Ἰώβ 10, 21-22) (Πρβλ. καὶ Δευτερ. 32, 22).

A.N.M.